

Vráta Měchura

Vycházím ze své střížny, tudíž vcházím na proslulou „červenou chodbu“ televize Šlágr. Dlouhou tou chodbu, jdouce od vchodu hlavního, potkáváte po pravé straně kanceláře a místnosti vrchnosti a po levé straně se zjevují ksichtíky lůzy poddané. Ale vraťme se k mé výpravě na WC. Ta se nalézá na levé straně chodby, až na konci. Já mám svou střížnu hned na začátku chodby. Tudíž, býti prostatikem, měl bych za den naspotováno na nejrychlejšího chodce na olympijské hry.

Po té chodbě se však blížil záhadný pán. Psal se rok 2013. Přesné datum mi vypadlo, neb ten pán přepsal historii Šlágru. To ale předbímám. Zůstal jsem stát mezi futry a čuměl, co to přichází. Zašel napravo do produkce. Mé zkřížené nohy jsem rozmotal a běžel na WC nalevo, na konci chodby. Divné mi dodnes přijde, že lůza zleva čůrá na stejném záchodu jako vrchnost zprava. Asi přeci jenom máme nějaká privilegia než pravá strana vrchnosti.

Jó, a pak ještě existuje podhradí! To je o patro níž a tam se balí balíčky a přerovnávají bedny s céděčky - to podle toho, jak dochází ve skladu místo.

Doufám, moji čtenáři, že toto neberete jako popis feudálního šéfa Peterky, jen jako

pouhý pokus o humor. Jen jsem chtěl osvětlit situaci: Už víte, že nalevo jsou střihači a režie malá a napravo jsou myslitelé, včetně šéfa. A jedna strana bez druhé se neobejde. Navíc podhradí je sklad, kde vám, našim zákazníkům, balí ty krabičky, které vám přijdou domů. Takže i podhradí patří do toho kolektivu, jenž čítá cca dvacet lidiček. Jsme v tomto velmi unikátní a mnozí se diví, jak lze v tak malém počtu vytvářet nyní již tři televizní kanály.

Ten pán, tehdy, má jméno Vratislav Měchura. Poté, co vstoupil do produkce, byl zanedlouho vstrčen do kanclu páně Peterky. My, lůza, jsme po sobě na červené chodbě pokukovali a šeptali si: „Co to je?“ „Nevím, asi nějakýj nověj šéf!“ „Neblbni, šéfa šéf nesnese...“ „Tak co je to zač?“ jsme si tak povídali.

Netrvalo dlouho a přišlo nařízení: „Zvukař na místo, režisér na místo, osvětlovač na místo a kulisy: tak a tak!“ a do studia vstoupil velice charizmatický pán. Vratislav Měchura.

Přeskočím dva, tři měsíce, kdy se stal již vážený Vráta jakýmsi šéfem. Vráta, stejně jako já, nemá rád vykání mezi kolegy. Avšak stalo se, že jsem jednoho dne nepřišel do práce. Bylo mi zle po probdělé noci. Omluvil jsem se paní produkční, ale novopečený šéf Vráta to

pojal jako možnost ukázat své vrchnostní schopnosti a hned druhý den mne začal pranýřovat. „Co si to jako myslíš...“ Pak ještě pokračoval a zakončil to osudnou větou: „Já být tvůj fotr...“ Načež jsem reagoval a začal hájit tatínka: „Tak takhle ne! Není to fotr, je to tatínek. Neznáš ho a nemáš právo o mém tátovi jakkoli mluvit, zabývej se mnou!“ Vráta zmlknul, já odešel a asi za čtvrt hodiny za mnou přišel a omluvil se za výlev vzteku a já se omluvil za mou nepřítomnost. A tak vzniklo naše přátelství.

To byl čas nového pořadu, vlastně staronového pořadu, kdy Vráta bude moderovat Šlágr ligu. Program, s grafickým zpracováním na obrazovce ve studiu, jsem navrhl rok před touto situací a ukázal jej Karlu Peterkovi. Ten prozatím nebyl nakloněn takovému novotám, a tak se mu to nelíbilo. Avšak nyní jsem program ukázal Vrátovi, a Peterkovi se to zalíbilo. Vráta byl vyděšen mými schopnostmi. Jenže program byl ve fázi pokus, a tak jsme sedli, dali hlavy dohromady a s Vrátou dotáhli grafiku až do vysílání schopné verze.

Za ta léta se Vráta stal šéfem ještě několikrát, a vždy rezignoval a radši zůstal kamarádem moderátorským.

Kousek vzpomínek mi poslal i Vašek Trnka, jenž si s Vrátou také užil své. Hlavně při

přípravách natáčení. Z vyprávění je asi nejzajímavější období, kdy jsme natáčeli u Jadranu v Černé Hoře. Tam jsme spolu vlastně žili 24 hodin denně a Vašek měl na starosti hlavně ty větší a velké pořady. Takže s Vráťou strávili mnoho času přípravami natáčení. A vždy si sedli a začali vymýšlet scénář, ale i scénu a dramaturgii. A bylo velmi častým fenoménem, že jakmile se dobrali nějakého výsledku, tak se zjevil sám pan Peterka. „Tak Vráto,“ pravil Vašek, „vše, co jsme domluvili, neplatí. Vše bude jinak.“ Karel přisedl a všechny ty popsané papíry letěly pod stůl. Po dlouhém, znovupřípravném sezení se Karel odebral za svými dalšími zájmy. Vašek s Vráťou chvíli zůstali oněmělí. Pak se ale stejně ozvalo. „Uděláme to, jak jsme si řekli.“

Jedna příhoda z nedávné historie se mi bude velmi špatně psát, neb klíčovým slovem celého fóru je vulgarismus. Přesněji sprosté slovo. Dlouze jsem přemýšlel, jak tento vtíp napsat tak, abych se vyhnul zapeklitému výrazu. Tedy schematicky se ženský klín kreslí jako kosočtverec s čárkou uvnitř, a to si pamatujeme především ze školních lavic z hodin geometrie. A samozřejmě se k tomuto obrazci váže i pojmenování slovní, obsahující 2 souhlásky a dvě samohlásky. První souhláskou je ‚P‘. Pro naše vyprávění použijeme velmi podobné slovo, avšak s významem zcela nevinným. Tedy - pýcha. A jdeme na to.

Vráta, coby záhadolog, si domluvil natáčení na polorozpadlém hradu, o který se stará jeho kamarád. Už po cestě na natáčení nám, tedy mně

a Lukášovi, coby kameramanům, a Máře v roli spolumoderátorky, líčil, jak na tomto hradu straší. Plně si užíval barvitě vyprávění a vtahoval nás do úchvatných příběhů. Když jsme přijeli na místo, dýchlá na nás zvláštní atmosféra a ovlivnění Vráťovým vyprávěním jsme opravdu všichni cítili zvláštní pocit.

Domluvili jsme tedy, jak to uděláme, a natočili jsme pořad, v němž nám majitel vysvětlil, že stavitelé příliš nekoukali na nějakou tu rovinu a pravé úhly, a dokonce i věž, že je postavena ve tvaru kosočtverce. Po natáčení Lukáš vybalil z kufříku dron (létaající kameru) a vskutku - celý hrad je postaven velmi křivě. Takže vše natočil, i tu věž z půdorysu. Jenže Vráta měl ještě jednu záhadologickou představu: „Když tady straší, tak se klidné může stát, že nebudeme mít natočený obraz, nebo zvuk! To se stát může,“ a při těchto slovech byl velmi vystrašený, zda to máme!

Přijeli jsme tedy do Šlágru a já jsem materiály z kamer a dronu zkopíroval do počítače a našel nádherný letecký záběr věže ve tvaru kosočtverce. Ten jsem zvětšil přes celou obrazovku. S kamennou tváří a mírně vyděšeným výrazem jsem se vypravil do malé

režie, kde již Lukáš s Vráťou připravovali další natáčení.

Opřel jsem se o futra a zdrcený povídám: „Hmmm, tak je to celé na pýchu.“ Vráta zkameněl, Lukáš zbledl. „Já to říkal!“ zabědoval Vráta. „No pojďte se podívat, snad to půjde nějak opravit.“ Povídám a kráčím do své střížny. Už se usmívám, protože jdoucí na popravu kráčeli za mnou a cosi mumlali. Vstoupili jsme do střížny a na obrazovce se pyšnila obrovská věž. Ti dva chvíli nechápavě zírali, co že je špatně, než jim došlo, jak jsem si z nich vystřelil. Vybouchli smíchy a pokřikovali něco jako „Ty jsi vůl! Ty blbe jeden. Ty jsi kráva nebeská...“ Samozřejmě pořad dopadl dobře a často jsme si připomínali onu taškařici s křivou věží. A takových historek by se našlo.

Vráta měl krásnou vlastnost, že si uměl udělat srandu z kdekoho, ale přijal legraci cílenou jemu. To se pak pracuje jedna báseň.

Oslovím své kolegy a pokud někdo něco z paměti vyloví, rád pro vás něco nashírám a sepíši. Zatím se tedy loučím a příště zase ne napsanou.

Váš HyPulík

